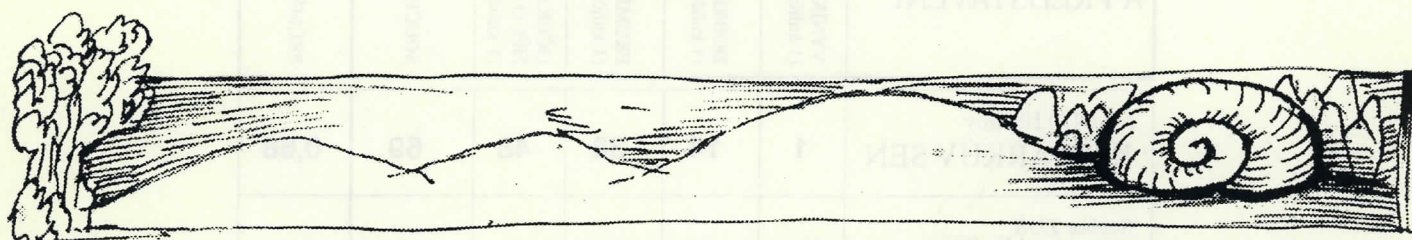

2.

41. Wolkrův Prostějov

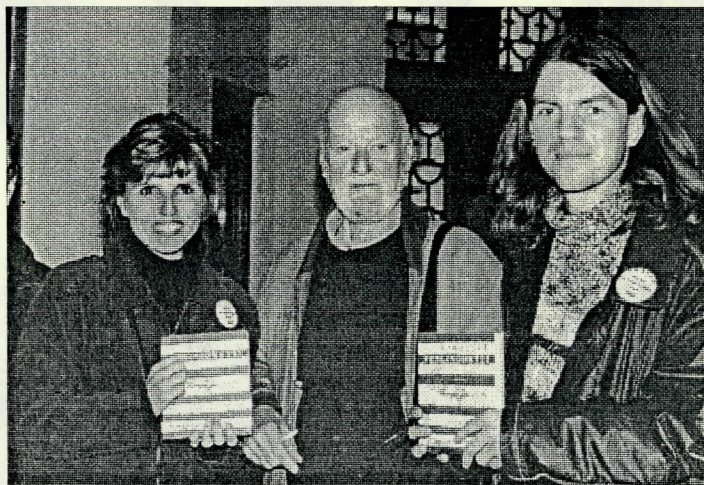
ANKETA DIVÁKŮ

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VÝNIKAJÍCÍ (1 kulička = 3 body)	DOBŘE (1 kulička = 2 body)	PRŮMĚRNÉ (1 kulička = 1 bod)	OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO (1 kulička = 0 bodů)	SOUČET BODŮ	PRŮMĚR
MADLO Havířov KAŠPÁRKŮV SEN	1	14	38	48	69	0,68
Soubor ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm ZA MNŮ, OGARI	26	77	11	1	243	2,11
ISS - COP Sezimovo Ústí SKLÁDÁNÍ	5	5	19	53	44	0,54
KAPKA Plzeň JABLKO	80	45	2	0	332	2,61

*Lawrence Ferlinghetti
patří již po léta
u nás k nejrecitovanějším
autorům*

V dubnu letošního roku se v Praze zúčastnil Festivalu spisovatelů a Beat generation Fest, na kterém se někteří z vás aktivně podíleli čtením jeho textů. Lawrence Ferlinghetti je autorem třinácti básnických sbírek, dvou novel a experimentálních her, překládá francouzskou a italskou poezii. Českým čtenářům jeho poezii objevil na počátku 60. let Jan Zábrana, jehož překlady vyšly v úplnosti poprvé nyní, u příležitosti básnickovynávštěvy Prahy.

Po loňské vydání Keraukova Big Sur přichází hradecké nakladatelství Cylindr se souborem tří Ferlinghettiho sbírek, Obrazy zmizelého světa, Lunapark v hlavě a Startuji ze San Francisca v překladu Jana Zábrany. Kniha je doplněna bibliografickou poznámkou Markéty Kaněrové, mnohonásobné účastnice WP, a soupisem Ferlinghettiho díla.

Lawrence Ferlinghetti s Markétou a Hynkem Kaněrovými z hradeckého nakladatelství Cylindr.
- 20. 4. 1998 (FOTO VL. Hanč)

POEZIE V ULICÍCH

A byl to nadmíru zdařilý počin! Před koncertem Palečka a Janíka pár úvodních slov od paní Alice Gregušové, přivítání starostou Mgr. Janem Šverdíkem a jako bonus květiny od hostesek všem přítomným. Opuštění Duhy a následný vstup mezi obyvatele města (k tomu je třeba ještě přičíst dopolední i odpolední zvaní lidí na WP od členů brněnské HC Kapely), k čemuž zpívání známých písničkářů bylo jako stvořené, lze jen a jen uvítat. Totiž i náhodný chodec se takto mohl dozvědět, že po čtyři dny se v Duze, na jevišti a v salóncích Národního domu budou přednášet verše, zpívat básničky, hrát divadlo. Jestli přijde, či nepřijde, je už na něm, ale určitě se pro něj udělalo více než dříve. A za to je organizátory třeba pochválit. Přimlouvám se, aby se takto či alespoň podobně začínalo i v budoucnu. Dobré nápady se mají hýčkat.

mh

MÍSTO ÚVODNÍKU

"To je dobře, když jsou věci na svém místě", řekl mi včera Dušan Utinek, když jsme se přivítali a ujistili se, že on bude opět moderovat přehlídku recitátorů sólistů a já budu pracovat v redakci Zpravodaje. Vyjádřil tímto konstatováním mimochodem jednu z hodnot, za kterou se na WP rádi vracíme: že tady najdeme věci a lidi na svém místě. V člověku se vždycky v té či oné míře střetává touha po stálosti a po změně. Obáváme se opakování a stereotypu, ale současně pocítujeme uspokojení, když nacházíme vše tak, jak jsme to vloni opustili, setkáme se se starými kamarády a recitujeme ve stejných prostorách (už několik lidí se přiznalo, že se jim stýská po útulném jevišti, kde probíhaly racitace sólistů).

WP má tu vzácnou vlastnost, že může uspokojit naše tíhnutí ke stálosti i ke změně. Koná se každoročně, ba patří k našim nejstarším kulturním festivalům, letos je mu už jedenačtyřicet let, a přitom přináší v každém ročníku něco nového, nové tváře recitátorů, nové dramaturgické tendence a objevy, ale i nové společenské okolnosti a souvislosti, které se spóupodílejí na tom, co si k přednesu vybíráme a jak je básnické slovo vnímáno. Takový festival vlastně nemůže zestárnout, a přitom v jeho tradici je cosi sympaticky stálého a pevného, co není poplatno ideologii (i když jsme si mohli včera v Prostějovském Večerníku přečíst v anketě i takový názor, že WP je "komunistická atrakce"), ani módě, a co naplňuje potřebu lidí sdílet stejné hodnoty. Anebo řečeno prostěji: jezdíme do Prostějova, protože se tady chceme sejít s těmi ostatními blázný, kteří taky tráví čas tak nelukrativní činností, jako je recitace, nic za to nemají, a přitom jsou přesvědčení, že to k životu potřebují a že to má smysl.

jsu

S PALEČKEM A JANÍKEM O POEZII I LECČEMS JINÉM

Písničkářům Miroslavu Palečkovi a Michaelu Janíkovi se dostalo té cti zahájit na prostějovském náměstí T. G. Masaryka letošní ročník festivalu poezie Wolkrův Prostějov. Po koncertě jsme se obou zeptali:

V létě to bude rovných třicet let, kdy jste začínali na Karlově mostě v Praze. Budete to kulaté výročí nějak speciálně slavit?

Paleček: Na rozdíl od většiny, kteří slaví, ne. I když jsme se tam po letech opět podívali. Vyšla nám u Bontonu retrospektivní kolekce a v jejím bookletu je foto z roku 1968, k němuž jsme na stejném místě udělali fotku po třiceti letech. To jsme tam byli s kytarou po dlouhých letech.

Jak se na ty letité písničky díváte dnes?

Paleček: Zmiňované CD neobsahuje jen naši první LP desku, ale i další bonusy, dohromady 24 písniček. Mnohé z nich tehdy pochopitelně vyjít nemohly. Myslím však, že

řada z nich by se klidně dala hrát i dneska, ostatně u těch apolitických tak konáme, například dáváme Hele, lidi či Valčíček. Překvapilo mne, jak ale ty písničky dokázali ve studiu vyčistit. Pro mne znějí příjemně, ale nedokáží si je představit, jestli něco říkají dnešním šestnáctiletým.

Janík: Pro mne zas hodně z těch písniček je dost romantických, až melancholických, taky poznamenaných chybami.

Je pro ně však příznačná osobitá poetika, proto mi dovozte zeptat se, kolik procent z vašeho čtenářského deníku připadá na poezii?

Janík: Z mého tak třicet. Čtu téměř vše, co tu vychází, protože už dlouho mne s novinkami obeznamuje kamarád knihkupec Petr Koháček. Nedávno mi objevil kuriozitu - knihu, ve které je asi 300 neznámých a zneuznalých autorů z let 1920-25. Koupil jsem ji v Kralupech. Zpočátku jsem si dělal iluzi, že bych mohl takovéto básně vykrádat, ale nejde to. Brání tomu jejich archaismus.

Paleček: Je-li možná nula, tak nula. Ne, víc. O něco víc než získali ve volbách Důchodci za životní jistoty.

Takže mezi uznávanými autory nemáte žádného svého oblíbence?

Janík: Asi Vladimíra Holana. Mám rád i něco ze Seiferta, kupodivu i z Nezvala. Když jsem byl ještě školou povinný, miloval jsem i Wolkera.

Hledá se vám inspirace v dnešních dnech hůř, či líp, než jak tomu bylo třeba před deseti lety?

Paleček: Já to mám jednoduché: za mne inspiraci hledá Michael.

Janík: Mirek zase pořád hledá ztracené mobily... Ale vážně: Naše písničky jsou o lidech, v nich je třeba hledat inspiraci.

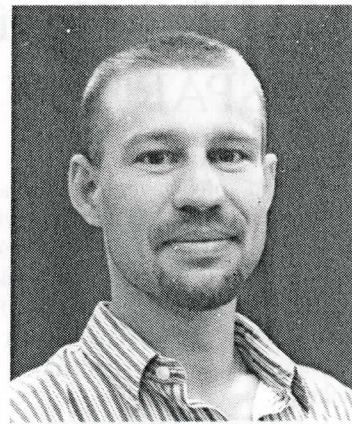
Kromě vlastních písní hrajete i ty z dílny Voskovce a Wericha. Proč?

Paleček: Je vidět, že nejsou tak staré, jak ve skutečnosti jsou. Zařazujeme je na koncertech od roku 1973, kdy jsme se je potřebovali naučit do jednoho pořadu Semaforu.

Váš koncert byl jakýmsi neformálním otevřením jediného festivalu poezie u nás. Máte představu, co se na něm tak asi může odehrávat?

Janík: Doufám, že někdo bude číst verše. Do jaké míry to však lidi baví, nevím. Myslel jsem si, že poezie je zahnaná do kouta, že už bude potřeba ji „prodávat“ tak, jak se nedávno dělo v jednom pražském kostele u příležitosti návštěvy Ferlinghettiho, ale tady nás oslovilo mládí z Kutné Hory, z Čáslavi i z jiných míst republiky. Lidé se do Prostějova za poezii sjíždějí, což je potěšující.

mh

Zážitek

Nikdy jsem neměla ráda knížky Zdeňka Galušky, zdály se mi laciné, pseudolidové, tak trochu parazitující na lidové tvorbě. A pak jsem vyslechla, na samém začátku přehlídky recitátorů - sólistů, přednes Jana Klimeše z Brna, který uvedl Galuškův text Janek Vyskoč - kozí vrah. Všichni v sále poslouchali s napětím a dlouho pak aplaudovali. Prostý, střídmý přednes, vycházející z hloubky prožitku, od prvních slov kontakt s posluchači, vznikající nikoli z bezprostředního oslovování, ale díky ztotožnění přednašeče s textem, rozprávění o nejpodstatnějších věcech v životě, bez patosu, bez nadsázek. Tak tedy Galuška. Moc se mi líbil. Hle, jak veliké jsou možnosti interpreta, který nalezne "svůj" text a dovede ho vyložit. V takovém případě zřejmě, kupodivu, není ani nutné, aby ten text pocházel z "první literární ligy".

jsu

Próza versus poezie

Publikaci s tímto názvem, kterou pro recitátory napsala Jiřina Hůrková a vydali IPOS ARTAMA PRAHA ve spolupráci s kulturním klubem DUHA Prostějov, dostali všichni účastníci letošního WP jako dárek při prezenci. Ve shonu festivalových dnů se jistě nikdo k podrobnějšímu čtení čtyřicetistránkové brožury nedostane, bylo by však škoda ji po návratu z Prostějova uložit "ad acta", protože obsahuje mnoho velmi praktických rad a zejména pro ty, kdo si volí k přednesu prózu, se může stát velmi dobrým pomocníkem. Autorka vychází z významného poznatku pražských strukturalistů, že totiž už "v psaném textu je předznamenána jeho zvuková podoba", a sleduje zvukovou osnovu věty, frázování, větný přízvuk, intonaci i tempo. Zajímavé jsou i úvahy nad texty konkrétních autorů, Karla Čapka, Vladislava Vančury a Bohumila Hrabala. A nakonec pro ty, kteří se opravdu chtějí dovědět více, přináší publikace soupis literatury. Takže: ať je vám četba té malé knížky, vydané u příležitosti letošního 41. ročníku WP, k užítku.

jsu

MADLO Havířov

KAŠPÁRKŮV SEN

První představení letošního Wolkrova Prostějova obstaral soubor MADLO z Havířova. Pro svůj debut na WP nastudoval báseň Kašpárkův sen od Miroslava Holuba. Je těžko posoudit, jaký záměr soubor tímto nastudováním sledoval, ale ať už byl jakýkoliv, divákům se ho předat nepodařilo. Většina odcházela z představení rozčarována, což se odrazilo i v hlasování do divácké ankety.

Mé dojmy z představení jsou velmi vlažné. Celková koncepce představení, dá-li se vůbec o nějaké koncepci mluvit, byla velmi podivná. Soubor chtěl pravděpodobně sdělit jednoznačnost Holubovy básně, ale prostředky, které si k tomu vybral, v podstatě nic nesdělily. Ze souboru bylo cítit, jakoby ani oni sami nevěděli, co vlastně hrají. K mému "zaskočení" také přispěl fakt, že přednášejícím bylo velmi špatně rozumět, což je na divadelní scéně velkým nedostatkem.

tir

Byla to trošku rána. Než jsme se všichni stačili rozkoukat, bylo po všem. Jistěže se nám to stane v životě ještě mnohokrát, ale zrovna dneska? Hlavní protagonisté onoho "díla" se viditelně nestačili ani aklimatizovat na scéně a už odcházeli. Nejen, že představení bylo krátké, ale také vady řeči, které členové Madla jakoby přehlíželi, většinu diváků odradila. Celé "nastudování" nemělo žádný výraz. Alespoň tedy poděkujme havířovským za účast a snahu a... Ještě jedna malá rada - i když se divadlo hraje především pro radost, jde hlavně o to, aby z něj měl radost i divák. Letos se to nepodařilo, snad příště.

tol

Soubor MADLO z Havířova se pokusilo o zjevištnění básně Miroslava Holuba Kašpárkův sen. Tuto báseň o touze vymanit se z osobních určeností a daností a o reálné nemožnosti dané hranice překročit (postavenou na snaze Kašpárka v loutkovém divadle svobodně oslovit diváky, přičemž z něj nakonec "vypadne" jen pro něj typická, tisíckrát ohraná věta - nemůže prostě přestat být, kým je) se snažil taneční a výtvarně znakovou přehrou, dohrou a rozvedením veršů jejich zmnožením do dialogických a "postavy" charakterizujících struktur rozvést do širšího podobenství o osvobozování člověka. Člověka jaksi "obecného", jak napovídají unifikující černé trikoty (už tak ohraný "poetický stejnokroj") a osvobozujícího se, bohužel nevíme přesněji z čeho. Na rovině jevištního výrazu se bohatěji strukturované sdělení (snaha o ně byla naznačena už právě jistým autorským výkladem), které by probíhalo jedinečnou osobitou komunikací s divákem prostřednictvím originálního metaforického jevištního jazyka, neodehrálo. Tím, že si havířovští vybrali žánr divadla poezie (či divadla poetické emoce, jak je libo) nasadili si příliš vysoko "laťku". Divadelní prostředky - divadelní znakovost, rytmická stavba atd. - je nedostatečně "poslouchají", takže se jen těžko dostávají na dohled jevištní básnivosti, která by mohla jaksi kongeniálně tlumočit či interpretovat výchozí básnický text. Protože jejich vlastní dodatky a posuny ve "čtení" Holubovy básně nebyly sdělovány ani s patřičným osobním zaujetím interpretů (snad s výjimkou chlapce s květinou za uchem), nebyl jsem jimi přesvědčen ani o oprávněnosti právě (a jediné!) takovýmto způsobem danou báseň, často proti ní samé, jevištně uvádět.

Aleš Bergman

ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm ZA MNÚ, OGAŘI

Představení souboru z Rožnova pod Radhoštěm pro mě bylo vítaným odlehčením po skličujícím zážitku z předchozí "inscenace". Velice mě potěšilo, že i v dnešní době je objevována skrytá krása lidové poezie. Rožnovští hráli uvolněně a byla z nich cítit radost a hravost. Vytknout by se jim dala asi jen "rychlost" s jakou hráli, neboť nenechávali dozrát smích publika a již nasazovali další repliku. Tak se stalo, že mnohdy divák nepochytil celý vtip dané básně. Možná by také nebylo do budoucna na škodu více se věnovat lepšímu a promyšlenějšímu sestavení celého pásma a nebát se více ukázat skrytý význam lidové poezie. I přes tyto drobné nedostatky sklídilo představení u diváků, myslím si, zasloužený úspěch.

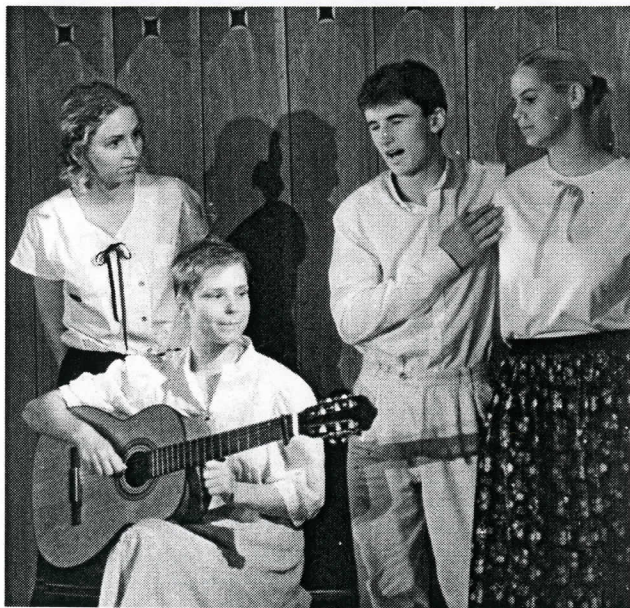
tir

ISS-COP Sezimovo Ústí SKLÁDÁNÍ

Je potěšujícím zjištěním, že i dnešní mládež se vrací k lidové poezii. Studenti z ISS-COP Sezimovo Ústí si připravili pásmo z krásné staročeské milostné poezie. Z účinkujících bylo cítit jisté souznění s textem, ovšem už méně zdařilá byla jeho divadelní interpretace. Celé pásmo na mě působilo jako skládanka z říkadel secvičená dětmi třetí třídy základní školy, za což jistě nese velký díl odpovědnosti vedoucí souboru, od kterého bychom čekali daleko lepší uplatnění choreografie a hlavně správné nacvičení přednesu. Text nebyl ani hrán ani přednášen - byl odříkán do davu s výzvou - nějak si to přeberte. Měl jsem dojem, jakoby si aktéři nedali práci se sehráváním, ale jakoby se pouze naučili text a pak jej prostě odříkali. Jediné, co na mne udělalo dojem, byly písně v podání zpívající kytaristky, která celé představení aspoň trochu zpoetizovala.

tir

Z které strany do toho?

Ále, možná je to jedno. Tak jako bylo jedno, zdá se mi, autorům scénářů obou těchto inscenací, z které strany svůdné jablíčko milostné lyriky nakousnou. Nahodilé seřazení textů nám nenabídlo scénický příběh, který by nás donutil s aktéry toužit, vznášet se, trnout, padat či umírat. Nedostalo se nám citové zprávy čím se trápí či z čeho se radují, co je těší. Nevíme JAK TEĎ MILUJÍ.

Věřím, že šťastně, naplno, opravdově, až do nebe, až za hrob, ALE z inscenací jsem se to nedověděl. Tam nám byly nabídnuty jen OHLASY. V prvním případě (OGAŘI) to ještě šlo, ale OHLASY OHLASŮ (SKLÁDÁNÍ) vedou jen k vlažnému milování. Je škoda, že scénáristé a režiséři těchto inscenací znesnadnili disponováním interpretům šanci podat nám o sobě VŘELOU ZPRÁVU.

Miloslav Maršálek

KAPKA Plzeň JABLKO

Konečně něco, co mě trochu zahřálo. Po úvodních dvou představeních, a jak jsem slyšel ani to třetí na letošním WP nevybočilo z řady úvodních kusů, jsem konečně něco prožil. Dobrý nápad postavený na věčném tématu "zakázaného jablka" v solidním provedení s dobrým živým doprovodem a s líbivými melodickými písničkami, i když někdy byly trochu zavádějící, mě alespoň na chvilku vytrhnul ze stereotypu, ve kterém jsem se od začátku "wolkráku" pohyboval. Bylo vidět, že herci se svým vystoupením baví, jakož i všichni diváci, z čehož plynul dobrý pocit během i po představení. Neskutečně mě nadchli maňasci, kteří byli dotaženi (většinou) k téměř absolutní dokonalosti. Zaujatost pro postavy, s jakou se představitelé Adama a Evy prezentovali, byla opravdová a nefalšovaná (ačkoliv když přihlédnou k tomu, jak se k sobě chovali mimo oči diváků, nemůžeme se divit). Všechno mělo svůj význam, všechno bylo jasné. Každý hrál naplno a hrál pro diváka... A samozřejmě i pro sebe, ale o tom to všechno je. A tak snad mohu konstatovat, že divadlo poezie začalo konečně sklízet ono pomyslné, sladké ovoce.

tol

V uvozovkách porota

I když se na prvním dnu WP prezentovaly pouze dva soutěžní soubory, večerní diskuse k představením se až nepříjemně protáhla. Důvod je velmi prozaický. Nikdo nebyl ochoten plně uznat, že se někde stala chyba. Nemyslím tím lektorský sbor, ale spíše protagonisty jednotlivých představení. Ačkoli na úvod bylo řečeno mnoho o tom, že lektorský sbor není ani tak od toho, aby řekl, co bylo špatné a co bylo výborné, ale od toho, aby poradil, většina na to nebrala příliš velký zřetel. Místy se zdálo, že dojde k silným střetům mezi porotci a herci oněch divadel poezie. Naštěstí se vždy všechno vysvětlilo a uvedlo na pravou míru.

Nuže k věci. Na večerní diskusi mě poněkud zarazilo, že porota, ačkoliv se snažila předeslat co chce, zůstala poněkud nepochopena. Vždyť kdy budou mít amatérská divadla možnost konzultace s tak významnými lidmi, kteří jsou opravdovými odborníky v tomto oboru? Měli by spíše naslouchat a učit se, ne se snažit ospravedlňovat své chyby.

Pozice porotce je vždy velmi složitá a na takových přehlídkách, jakou je WP, ještě horší. Lektorský sbor nemůže prostě vytáhnout známky a obodovat jednoznačně každé představení. Je zřejmé, že se snaží pochopit, a od toho večerní diskuse jsou, co chtěli divadelníci divákovi předat. Bohužel někteří neposlouchají a chtějí se "rvát". Každému musí být přece jasné, že tihle lidé své práci rozumějí a podle toho budou představení hodnotit. Jistěže je možné si říci, který z diváků "tomu" tak rozumí. Ale co kdyby náhodou? Co kdyby se přišel na představení podívat někdo, kdo nebude, třeba i drobnými chybami, nadšen? Je přece snahou každého, aby se líbil všem. Bylo by nerozumné počítat na prstech množství diváků, kterým se představení líbilo a kterým ne, a pak být spokojen, když jich v první kategorii bude víc. Pokud bych měl učinit nějaké racionální přirovnání, s hercem a divákem je to jako s obchodníkem a zákazníkem. Někdo si může říct, že jeden zklamaný zákazník nic neznamená, ale to přece není pravda. I jeden zklamaný divák by měl každého donutit k zamyšlení. A to by snad neměla být jen výsada profesionálů, ale především amatérů.

tol

MLUVME O ŘEMESLE!

Odborná pracovnice pro umělecký přednes Jana Štefánková z pražské ARTAMY se o svůj obor stará už více než třicet let. Kdo jiný než ona by tedy mohl zasvěceněji odpovědět na naše otázky, inspirované zejména vystoupeními některých divadel poezie na letošním ročníku WP. Ty otázky se týkaly nikoli výběru textů, jejich výkladu či režijních koncepcí, ale onoho "řemeslného" základu, mluvy, výslovnosti, práce s hlasem, kterým by měl být každý, kdo se rozhodne pro umělecký přednes, vybaven, a o jehož zdokonalování by měl soustavně pečovat.

Nejrůznější nedostatky a vady výslovnosti jsme letos na WP slyšeli bohužel až příliš často, a nebyly to zdaleka jen ty obligátní vadné sykavky. Cožpak to recitátoři sami už neslyší? Nepokládají to za vadu?

Na tuto otázku odpovědět je těžké a složité, příčin je totiž více. Máš pravdu, že mnozí už např. intonaci, která nás "tahá za uši", opravdu neslyší, protože nemají kde "naposlouchat" normální českou větu. V médiích, zejména v televizi, se mluví hrozně a začíná to už být téměř normou, která se vkrádá i do přednesu. Navíc už dobrých pět let se prosazuje tzv. atomizace, pro zvýraznění detailu se obětuje celek a jeho výstavba. Když toto recitátorům vytkneme, většinou nevědí, o čem vlastně mluvíme. A je tady ještě další problém, o kterém bych nerada podrobněji mluvila, totiž špatné vedení recitátorů na některých Základních uměleckých školách.

Těch nedostatků by si měli všimnout především vedoucí souborů nebo režiséři inscenací, což většinou bývá jedna a tatáž osoba. Jak je možné, že se na národní přehlídce dostane soubor s tak nízkou úrovní řemesla, jak tomu bylo např. u souboru z Havířova?

Situace není všude špatná, jak to ostatně potvrzují vystoupení některých divadel poezie tady v Prostějově. Problém vzniká tehdy, když se režisér příliš soustředí na vlastní inscenaci, na aranžmá, na pohybovou složku, na kostýmy atd. a to všechno ho zajímá více než vlastní mluva. Buďme objektivní, má toho dost a dost, čemu musí věnovat pozornost, a ne každý rozumí třeba právě ortoepii.

Řekněme, že recitátor sám má citlivý sluch a snahu po sebezdokonalování. O svých nedostacích ví, nebo je aspoň tuší. Má se dnes ke komu obrátit o pomoc? Má šanci, že s ním někdo bude na jeho problému pracovat?

Ani tady není lehká odpověď. Bohužel, všechno je to, jak se dnes říká, "o penězích". I tam, kde existují různé instituce, které se snaží o umělecký přednes aspoň trochu pečovat, nemají na lektory peníze. Nám se nyní v Praze podařilo obnovit třikrát do roka období někdejších poraden pro recitátory, v listopadu se věnujeme dramaturgickému výběru, v březnu přijdou recitátoři

pracovat na textech pro regionální kolo a v květnu se věnujeme přednesům určeným pro WP. Ale i tady si na zaplacení lektorů musím sehnat sponzory a pobyt i cestu si recitátoři musí hradit sami. I když si přivezou řízky od maminky a spí se na zemi ve spacácích, vyjde to pro ty vzdálenější na čtyři, pět stovek, a to je pro mnohé studenty prostě mnoho peněz.

To je také důvod, proč se zatím nedaří realizovat to, co je tak trochu tvým snem, totiž aby WP trval celý týden a aby se v jeho rámci konaly vzdělávací semináře, jako je tomu např. na Jiráskově Hronově. Umělecký přednes nemá žádnou přehlídku, která by měla takovýto pracovní charakter?

Má Šrámkovu Sobotku, tam jsou pracovní semináře, ale ta je určena jenom pro studenty pedagogických a filozofických fakult. Sobotka začíná příští týden a bude se tam, jako každoročně, pracovat i na výslovnosti a dalších problémech tohoto druhu. Je třeba říci, že účastníci Sobotky mají o semináře velký zájem.

Jak je to se zájmem o účast na WP?

Jednoznačně stoupá. Ve srovnání s loňskem je tady více recitátorů, okolo pěti desítek, a oproti loňským osmi divadlům poezie jich tady letos máme jedenáct. Ale samozřejmě nejde jen o kvantitu. Řekla bych, že úroveň sólových recitací vzrostla. Pokud jde o divadla poezie, schází zatím osobnosti, které by stály v čele souborů a měly bohatší zkušenosti z tvorby v tomto těžkém oboru. Dělat divadlo poezie je myslím náročnější než dělat ochotnické divadlo. Tady není k dispozici hotová předloha, musí se udělat scénář, inscenátor musí vědět mnoho o metafoře, o její funkci ve scénickém tvaru, prostě dělat divadlo poezie je velmi těžké. Je dobře, že i přesto počet souborů roste. Třeba už v příštím ročníku WP nás čekají nějaké nové objevy...

Těším se na ně spolu s tebou a děkuji za rozhovor.

Jaroslava Suchomelová

Máchův Máj jak ho přečetla a zahrála Komorní scéna ARÉNA

Máchův Máj byl vždycky pro recitátory výzvou. Jak se vypořádat s tou "velebásní" české literatury, která vytryskla jakoby z ničeho, zázračná a nestárnoucí? Jenomže představte si, že sedíte a posloucháte třeba i tu nejdokonalější interpretaci, a jak minuty běží, začne vás sedadlo tlačit a myšlenky se rozbíhají ... Ostravská Komorní scéna Aréna a režisér (a člen činohry Národního divadla Moravskoslezského) Tomáš Jirman se na klasika podívali bez zábran a bez povinné úcty, a přitom s očividnou láskou a s obdivem k jeho dílu. Scénické provedení Máje, které včera večer Aréna uvedla na závěr večera, prokázalo, že humor a poezie se nejen nevylučují, ale navzájem podporují, že hravost a fantazie je tím nejsdělnějším vyjadřovacím prostředkem. Čím všim se v průběhu představení stávala železná postel, co všechno vytvořili herci z novinového papíru, kolik významů vyjadřovala třeba hořící svíčka ... Smáli jsme se jízdě v dostavníku i "ilustracím" úseků děje, ale nad všemi akcemi, hříčkami a pohybovými kreacemi znělo a dominovalo básníkové slovo, které se vracelo, abychom ho spolu s herci mohli objevovat a vychutnávat ve stále nových konstelacích, pokaždé jako by ho k nám herci obraceli z trochu jiného úhlu. Těžko si pro festival poezie představit inspirativnější představení. Díky organizátorům programu za šťastou "dramaturgickou ruku", a Aréně vzkaz, či spíše přání: zkuste zas někdy takto jevištně zživotnit poezii, ať se s vámi můžeme na některém příštím ročníku WP znovu setkat!

jsu

OTÁZKA pro Renatu Vordovou (Divadlo MY Plzeň):

Který z hostů festivalu se ti líbil více?

Vizita se mi ale naprosto nelíbila...

Proč?

Já musím u divadla improvizace s tím člověkem jít, musí mě překvapovat, ne vědět, co naopak přijde. U Duška zkrátka nemám pocit, že tam něco vzniká přímo přede mnou, kdežto u takové Berušky z Hranic na Moravě... Ti mne baví, i když někdy jde představení dolů, i když se jim něco nepovede. U Duška nebyla žádná objevná myšlenka. Celé mi to přišlo jako exhibice, naopak Máj, Máj se mi líbil moc.

mh

TŘI OTÁZKY PRO DVA RECITÁTORY

Stalo se ve Zpravodaji tradici uvádět ve druhém čísle anketu se dvěma představiteli z řad recitátorů. Letos jsem si vybral chlapce a dívku, kteří už s WP mají zkušenost, a to ne ledajakou. Oba se loni stali laureáty. David Pešek byl laureátem I. kategorie a Blanka Koutská II. kategorie. Jejich dojmy a postřehy z letošního festivalu si můžete přečíst právě zde.

David Pešek - recitátor I. kategorie

1. Co se u tebe změnilo od minulého Wolkrova Prostějova v chápání poezie?

Loni jsem zde byl poprvé a vlastně jsem nevěděl do čeho jdu. Měl jsem proto i užší výběr repertoáru, kdy jsem si vybral autory současné poezie, které jsem znal a vlastně jsem nic jiného nehledal. Na WP jsem pak měl možnost slyšet i starší autory a tak je pro sebe vlastně objevit.

2. Je teprve druhý den festivalu, přesto se tě zeptám, mohl bys nějak srovnat letošní a loňský WP?

Veliká škoda je, že letos nerecituje v divadle. Všichni si zde stěžují na vrzání židlí a podlahy, které ruší účinkující.

A co se úrovně účinkujících týká?

No, divadla poezie jsem včera bohužel neviděl a mé kolegy mi hodnotit nepřísluší. Ale co jsme se tak bavili s porotou i s ostatními recitátory, tak jsme se shodli, že úroveň se od loňska zlepšila, myslím tedy sólové recitátory, protože jsem slyšel, že včerejší dvě představení divadel nebyla nic moc. Loni jsem také absolvoval všechna vystoupení, zúčastnil jsem se totiž soutěže o Poetického otrlce, ale letos už ne. Nemám na to dost síly - letos si vybírám na co chci jít.

3. A jaké jsou tvé plány do budoucna?

Letos jsem odmaturoval a od září nastupuji do angažmá v divadle v Chebu.

Takže příští rok už budeš profesionál - to pro tebe bude WP passé?

To ne. Já totiž nastupuji k loutkohercům a na WP bych se chtěl určitě vrátit, protože zde mám hodně kamarádů.

Blanka Koutská - recitátorka II. kategorie

1. Co se u tebe změnilo od minulého Wolkrova Prostějova v chápání poezie?

Asi nic.

Vůbec nic? Ani jsi neobjevila žádné nové autory?

Ne.

2. Je teprve druhý den festivalu, přesto se tě zeptám, mohla bys nějak srovnat letošní a loňský WP?

Myslím, že na hodnocení je ještě brzo. Z recitátorů jsem viděla pouze II. kategorii a mohu říci, že úroveň se oproti loňsku výrazně zlepšila.

A co divadla poezie?

Zatím jsem toho moc neviděla. Včera jsem viděla Holubovu báseň a dnes plzeňskou KAPKU. Ta se mi moc líbila.

3. A jaké jsou tvé plány do budoucna? Chtěla bys se WP zúčastnit i příští rok?

Určitě ano, ale nevím kolik budu mít času, protože příští rok maturuji a ještě mě čekají nějaké příjmačky na vysokou, takže uvidím.

tir

POETICKÝ JARMARK

XXXXI. FESTIVALU POEZIE WOLKRŮV PROSTĚJOV

Náměstí T. G. Masaryka

- 9.00 - 9.15 hodin **JUNIOR JAZZ** (vystoupení žáků soukromé školy MUSIC - AP Prostějov)
9.15 - 9.30 hodin **HERCI POD KOBERCEM** (nonsensová poezie Jiřího Weinbergera
v podání žáků 8. tř. ZŠ Husovo nám. Prostějov)
9.30 - 10.15 hodin **LOUTKOVÉ VARIETÉ** (Malé divadélko Praha)
10.15 - 11.00 hodin **KTERAK PANTALONE ZEMŘEL A PŘITOM NA ŽIVU ZŮSTAL**
(šermířská a divadelní společnost PERITUS Prostějov)
11.00 - 11.15 hodin **JUNIOR JAZZ** (MUSIC - AP Prostějov)
11.15 - 12.00 hodin **LOUTKOVÉ VARIETÉ** (Malé divadélko Praha)
12.00 - 12.30 hodin **JUNIOR JAZZ** (MUSIC - AP Prostějov)

Náměstí E. Husserla

- 10.00 - 11.00 hodin **UFORIN A DEŠPERANDA**
(loutkové divadlo
STAROST Prostějov)

27. 6. 1998

INFORMACE:
DUHA - kulturní klub
u hradb,
Školní 4, Prostějov.
Telefon:
0508/21488,
21477

